

[Lone Dybkjær]

Kommissionens hvidbog på området, der hedder miljø og beskæftigelse. Flere har været inde på det, og jeg vil godt udtrykke det på den måde som en forkortet udgave af, hvad Kommissionen siger i sit kap. 10, for den siger nemlig, at effektiviseringen af virksomhederne har betydet, at arbejdsløsheden er steget og der har været et merforbrug af ressourcer.

Til det kan man så føje, at regningen for arbejdsløsheden er sendt videre til det offentlige, og regningen for merforbruget af ressourcer er sendt videre til den næste generation. Og begge dele er selvfølgelig fuldstændig uacceptabelt og har ikke noget med bæredygtighed at gøre.

Derfor står der faktisk også i kap. 10, at der er behov for en politisk nyorientering i det europæiske samarbejde, og det synes jeg vi skal hæfte os ved. Jeg synes også, vi skal gøre det netop i lyset af, at de fire nye lande, der kommer ind, alle er interesserede i spørgsmålet om miljøet og også spørgsmålet om arbejdsløsheden og også kan have en tankegang, der gør, at de ting kobles sammen.

Og det er jo ikke mindst vigtigt, hvis man kigger på, at – sådan opfattede jeg statsministerens tale – hvis man ser bort fra al samhandelen mellem landene indbyrdes, så er eksporten ud af det indre marked kun 7 pct. af bruttonationalproduktet. Dette er også lidt en bemærkning til fru Annette Just, som tolkede det på en lidt anden måde, men jeg kan ikke se andet, end at det, der menes med det, er, at vi stort set ingen eksport har ud af det indre marked, når det kommer til stykket. Jeg synes, det kunne være interessant, om vi fik en lidt nærmere gennemarbejdning af de tal og af, hvordan de fordeler sig.

Vi ved jo f.eks., at Danmark har en fin eksport til Japan. Det tæller næppe meget i den store sammenhæng, men man kunne godt prøve at kigge lidt på, hvordan det her fordelte sig, og også lidt på, hvad de nye lande vil betyde i denne sammenhæng. For det er da klart, at når eksporten ud af det indre marked er så ringe, må der være nogle muligheder, navnlig når vi tænker på Østlandene, og når vi tænker på den mulighed, der i øvrigt er i verden, og når vi tænker på, at vi har to store markeder: USA og Japan, ud over hvad vi i øvrigt måtte have i de lande, der er i vækst: Kina osv. Så man skulle sådan set tro, at der var mulighed for, at vi fak-

tisk kunne løse nogle af vores problemer, hvis vi øgede eksporten ud af det indre marked.

Jeg er også enig med de ordførere, der har været inde på, at nu bliver den store opgave Østeuropa. Det er fuldstændig afgørende, at vi nu begynder at diskutere, hvad vi skal gøre i praksis, og dér forekommer det mig, at vi trods alt har for ringe et grundlag til at træffe nogle beslutninger.

Hvis man kigger på, hvad der har stået i aviserne i de seneste uger om dette her, ja, så må man sige, at der er meget forskellige vurderinger af, hvad man egentlig kan gøre i forhold til det østeuropæiske marked, hvad det kommer til at betyde økonomisk, og hvordan man egentlig skal starte samarbejdet mellem EU og Østeuropa. Det synes jeg er en stor opgave for regeringen nu at tage fat på og – også i sammenhæng med Korfumødet eller kommende regeringsmøder – at lægge frem, hvad vi kan gøre i forholdet til Østeuropa, og hvordan vi kan tage fat på den diskussion, sådan at Østeuropa kommer med i det europæiske samarbejde.

Jeg er enig med de ordførere, som siger, at det faktisk er afgørende for den sikkerhedspolitiske og demokratiske udvikling i Østeuropa, at de østeuropæiske lande kommer ind i et tæt samarbejde med Unionen.

Og så skal jeg til slut blot gøre et par bemærkninger om 1996. Der var i denne uge en undersøgelse i European, som klart viser for det første, at Danmark og England stadig er de mest skeptiske unionstilhængere. Det kommer jo ikke bag på os, og det er måske ikke så interessant, men undersøgelsen viste i øvrigt meget klart, at borgerne i Europa er tilhængere af Unionen, men klart modstandere af en føderal udvikling. Det synes jeg man skal have sig for øje, også når man sidder på regeringskonferencer i øvrigt og diskuterer den videre udvikling af det europæiske samarbejde.

Det nytter ikke meget, at regeringslederne er tilhængere af et videre integreret europæisk samarbejde, hvis borgerne ikke er med. Alt tyder på, at borgerne ikke er med. Borgerne vil godt have et samarbejde, men de er ikke specielt interesserede i en udvikling i retning af en føderal union. Det må betyde noget, når vi får de rapporter, og når arbejdsgruppen skal vurdere, hvordan den videre udvikling skal være. Da må man virkelig tage hensyn til, hvordan